

L'última trucada

[illegible]

Gerard López Fageda

Dilluns 13 de gener, migdia Vilanova i la Geltrú

«Això no s'aguanta per enlloc, deixem-ho córrer.»

L'Albert Capdevila Cubí dubta. Va escriure el missatge ahir a la nit, en ple rampell de ràbia i desencís, però a l'últim moment es va fer enrere i no el va enviar.

«Això no s'aguanta per enlloc, deixem-ho córrer.»

Però el torna a escriure. Aquesta nit no ha dormit gens i ha perdut el compte de les vegades que ha esborrat aquest comiat definitiu. Enviar-lo no li és fàcil, suposa certificar el final amarg d'una aventura apassionada, sincera, alliberadora, intensa, oceànica. Però també la fi d'un amor impossible, inestable, esgotador, frustrant, embassat.

La fi d'una relació extramatrimonial.

«Això no s'aguanta per enlloc, deixem-ho córrer.»

L'Albert Capdevila Cubí respira fondo. Ja fa quinze hores de la implosió i sap prou bé que la plantada d'ahir va ser diferent, no tenia al darrere cap urgència laboral sobrevinguda ni cap necessitat d'aparença conjugal. Si ahir

en Jotamí no va acudir a la cita de l'apartament de Vilanova és perquè, ras i curt, s'han distanciat.

«Això no s'aguanta per enlloc, deixem-ho córrer.»

L'Albert Capdevila Cubí s'atura al costat de la nevera i es fixa en el *souvenir* que va comprar en el darrer viatge, aquelles dues nits a Gènova en què gairebé ni van parlar. El seu record amarg és l'empenta que necessita, la gota final que li fa prémer el botó d'enviar. En un no res, el missatge arriba al destinatari del whatsapp.

—Apa, ja està.

Sense creure's el que acaba de fer, decideix que li convé una mica de sol i surt a la terrassa, li importa ben poc si els veïns el veuen amb el batí de seda. Al carrer, al passeig del Carme, la gent fa la seva, viu el dilluns aliena a la coïssor dels seus ulls enfonsats.

—I ara què?

L'Albert Capdevila Cubí aixeca la mirada. Al davant hi té el dic de ponent del port de Vilanova. Dos iots d'un luxe més que ostentós hi atraquen en aquest instant.

L'Albert sospira i torna cap a dins.

La Cafetera

ESCALETA DILLUNS 20 DE GENER

Publicitat i promocions: 4'45 + 1'12

- 15:00 Butlletí informatiu
- 15:05 Salutació + sumari
- 15:08 Gossos mimats (Domènec i Ona)
Judith Marín, veterinària + trucades oients
- 15:25 Com deixem de rosegar-nos les ungles? (Òscar)
Entrevista directe estudi doctor Juanito Barcon, odontopediatre de l'Hospital Clínic
+ talls de veu enquesta carrer + trucades oients si hi ha temps
- 15:45 Concurs llibres (Alícia)
Preguntes oients directe
Premi: lot novel·la històrica 5 títols
- 16:00 Butlletí informatiu

Dilluns 20 de gener, tarda Barcelona

«Són les tres i cinc minuts. Qui vol cafè?»

Quan cada tarda el presentador de *La Cafetera*, en Quim Zanoguera, deixa anar la frase d'obertura i entra la sintonia del programa, ja fa estona que estic falcada a la taula de producció de Ràdio Principat amb tot l'arsenal del directe a punt: el PC amb doble pantalla, la nova centraleta telefònica que ja ens permet rebre trucades de WhatsApp, el micro d'ordres per comunicar-me amb el presentador, l'interfon per parlar amb Control Central, la còpia en paper de l'escaleta del dia, el mòbil, el bloc de notes...

Que comenci la màgia de la ràdio!

En Pep Villar, el tècnic, s'asseu a primera fila, davant de la finestra de doble vidre que separa el control del locutori. Segueix el directe amb un ull posat al guió, l'altre al monitor, una orella enganxada a l'antena i l'altra al canal de preescolta. Jo m'estic dues passes més enrere, al fons de la sala, en un espai de treball privilegiat que

em permet disposar d'una perspectiva generosa de tot i de tothom: en Pep amb la taula de so, en Quim amb l'entrevistat, els redactors amb les seves dèries, la impressora amb el tòner reciclat, els monitors de TV, els convidats de la sala d'espera... I el més important: la tassa de te vermell a temperatura d'ebullició que en Quim em porta cada dia abans d'entrar a l'estudi 2 de l'emissora més influent de Catalunya.

Sí, ho controlo tot.

No mano, però controlo.

No mano perquè no soc la presentadora, però controlo perquè soc la productora.

Perquè és ara i aquí, a l'examen final del directe, quan es posa a prova l'aposta diària de la redacció, on es lliura la batalla quotidiana per fidelitzar l'audiència i garantir-nos un lloc a la graella la temporada que ve.

I perquè som nosaltres dos, el tàndem Quim Zano-guera i Núria Muñoz, qui controlem, manem i maldem per oferir la millor sobretaula radiofònica del país. Pensar i dissenyar un programa de ràdio demana esforç i dedicació. Executar-lo, esforç, dedicació i vocació.

I això soc jo: esforç, dedicació i vocació.

—Hauríem d'enllestir l'entrevista i passar al concurs, Quim. I quan puguis, recorda els telèfons, per començar a fer bossa...

El presentador assimila les indicacions que li acabo de donar per la línia interna dels auriculars i aixeca el dit gros per fer-me un «OK, Núria». Ho fa amb subtileza, sense deixar de mostrar interès per les últimes lliçons del doctor Juanito Barcon, l'odontopediatre del Clínic que s'ha prestat a venir als estudis a parlar de l'onada d'ansietat que fa que milers d'adolescents es mengin les ungles:

—... però això no vol dir que tothom que es rosega les ungles i les pelletes dels dits hagi de patir un trastorn obsessiu compulsiu, eh? Ara no voldria confondre el personal. Perquè cal tenir en compte que...

Mentre el doctor Barcon escura els últims minuts d'entrevista, en Quim fa un gest dissimulat cap al vidre de la peixera. El tècnic se n'adona mig segon abans que jo:

—Núria, en Quim diu que et miris el whats.

Clico la pestanya del WhatsApp Web del meu PC i es desplega el xat del directe del programa. L'últim missatge és seu: «plis recordam el nou número de tel. per trucades de WhatsApp».

Sense moure'm de la cadira giratòria amb reposabraços plegable, estiro la mà esquerra amb el polze alçat (rebut, Quim) i m'afanyo a teclejar el número. Tan bon punt l'envio, apareix l'Alícia López, la guionista més veterana de l'equip. Arriba esbufegant i se la veu atabalada, com sempre. A les mans hi du tres còpies en paper amb les preguntes del concurs. Les acaba d'enllestir ara mateix.

—Avui he *pillat* fort, em pensava que no arribaria a temps —assegura entre esbufecs.

—Encara deuen quedar un parell de minuts —li dic per tranquil·litzar-la—. No pateixis i respira —«i, de passada, comença a plantejar-te això de sortir a fumar cada mitja hora».

Faig un glop calent de te vermell. «Per ara, tot correcte. El programa està sortint bé, tal com l'hem concebut», m'ensabono entre pensaments. Aixeco la vista cap al rellotge digital que penja a la paret i comprovo que són gairebé tres quarts de quatre. Si acabem l'entrevista ara, ja podrem dir que *La Cafetera* d'avui ens ha sortit rodona: el debat inicial, que alertava dels riscos de tractar els

gossos com a marquesos, ho ha petat, sobretot quan hem donat les últimes dades de vendes de jacuzzis per a Boston Terriers. He d'admetre que el guió que han preparat l'Ona Aznar i en Domènec Manyà, els periodistes estrella de l'equip, estava a l'altura, aquest cop sí. Després ha arribat el torn del metge de les ungles, que ara respon amb molta lucidesa el desbordant qüestionari de cinc pàgines redactat per l'Òscar Borda, l'estudiant en pràctiques a mitja jornada que, si fos per mi, seria contractat ara mateix. I a perpetuïtat.

—... un altre problema que detectem a la consulta és que mossegar-te les ungles pot afectar l'esmalt dental... Per això als pacients sempre els diem el mateix: «Ungles amb dentetes, ullals a fer punyetes»...

El doctor Barcon no ens descobreix res que no s'hagi dit ja, però és bon comunicador. Té ganxo, és d'aquells convidats que deixaries en antena la resta del programa.

Però el seu moment de glòria també té un final: en Quim m'envia un darrer whats: «Ho mato aquí que entri l'Àlícia ja!» i rebla la feina:

—Doctor Barcon, professionals com vostè són els que converteixen la ràdio en un far de coneixement...

Mentre el presentador de *La Cafetera* enalteix els continguts de *La Cafetera*, m'afanyo a transmetre les instruccions a la tropa:

—Àlícia, cap a dins. Crec que en Quim vol fer una prèvia amb tu.

La redactora entra a l'estudi amb moviments felins i s'asseu a la dreta del presentador, que recorda els telèfons del concurs i formula una última pregunta al convidat:

—Doctor, com va vostè de comarques?

—No és el meu fort, però si em preguntes pel Solsonès, crec que em sé la capital.

La resposta jocosa del metge activa els dits d'en Pep, que molt àgilment desapareixen un oportú efecte de rialles. En Quim s'hi acomoda a l'acte:

—Doncs no sé si les preguntes que ens ha preparat avui l'Àlícia López inclouen res del Solsonès —es demana adreçant-se a la guionista—. Àlícia, què hi dius?

—La veritat és que del Solsonès no tinc cap pregunta, però sí que en porto una sobre comarques.

—I quina qüestió plantejes?

—Una de molt fàcil: quina comarca de Catalunya té les aigües subterrànies més contaminades per nitrats?

—Doctor?

—Nitrats? Això... Això deu ser Osona, pels purins... O potser cap a Lleida... No ho sé, no ho controlo gaire, la veritat, però suposo que deu ser Osona, per les granges... —afirma el convidat, poc convençut—. Com que diuen que hi ha més porcs que persones...

—Doncs no és correcte! Osona està molt fotuda, però la més perjudicada és el Maresme pels fertilitzants dels hivernacles —explica en Quim sobre una base de trombons en caiguda lliure—. Però deixarem que siguin els oients que ens diguin quin poble del Maresme s'endú la palma... Doctor, moltes gràcies per acompanyar-nos.

—Ha estat un plaer.

—El plaer ha estat nostre... Fem una pausa i, quan tornem, després de la publicitat, tancarem *La Cafetera* amb el concurs dels llibreters, com cada dilluns. Fins ara.

El conductor fa un senyal al tècnic, que ràpidament tanca micros i llança un cop de sintonia seguit del darrer bloc de publicitat.

«Apa, va, que comenci la bogeria...» Arrepapada a la cadira giratòria amb respatllet alçat, observo com la centralita telefònica ja és un festival de pampallugues. La

pantalla del PC de producció s'ha omplert de puntets verds amb tirallongues de nou dígit.

Faig un altre glop de te vermell, ara ja a temperatura ambient, i intento fer memòria: segons els companys de Tècnica, els números de la columna de l'esquerra són trucades ordinàries i els de la dreta, de WhatsApp. En tots dos casos es despenyen polsant directament sobre els puntets verds de la pantalla. Un cop s'hi ha parlat i es confirma que són oients assenyats que no es posaran a insultar per antena, només cal prémer el llumet verd un segon cop i la trucada s'envia a la taula de so.

–Ràdio Principat, bona tarda. Un moment, si us plau. Ràdio Principat, bona tarda...

Tot just començo a despenjar telèfons que el doctor Barcon treu el cap per la porta del control. És una persona educada que ve a acomiadar-se de la plebs:

–Bona tarda i gràcies per convidar-me, m'ho he passat molt bé.

Amb la centraleta traient fum, intento fer-li una última atenció:

–Gràcies a vostè, doctor... Ràdio Principat, bona tarda. Un moment, si us plau... Ja té el taxi a baix... Ràdio Principat, bona tarda, un moment, si us plau...

–No pateixis, no cal que m'hi acompanyis –s'avança el doctor, conscient del col·lapse.

–Doncs em fa un favor, que passi un bon dia... Ràdio Principat, bona tarda. Truca pel concurs de *La Cafetera*? Com es diu, d'on truca?

Tot just he atès els primers oients que en Quim obre el micro intern. La seva veu fatigada ressona pels altaveus de la peixera:

–Pep, pots afegir un parell de promos a la publicitat? És que hauria d'anar a pixar.

El tècnic fa que sí amb el cap i el presentador desapareix de l'estudi pixant llets.

–Entre publi i promos tenim tres minuts i després ens quedaran uns set minuts de concurs –informa en Pep, que ja ha afegit dues falques extremes a la publicitat de pagament.

Amb aquests números, calculo que en Quim podrà miccionar amb calma i que jo dispo de prou temps per posar en ordre els concursants. M'adono que la columna de les trucades ordinàries ja té ocupades les deu entrades disponibles i que, en canvi, la del WhatsApp es mor de fàstic. «Llàstima, les trucades de whats solen petar millor», em lamento mentre començo a enviar missatges pel xat intern: «L1, Estel de Mataró», «L2, Sergi de les Preses», «L3, Caterina de Sant Joan», «L4, Montse de Terrassa», «L5, Mireia de Sant Quirze del Vallès», «L6, Frederic d'Escaldes»... I així fins a completar una primera tongada de deu competidors àvids d'entrar en antena i enfrontar-se a les preguntes de l'Àlicia.

El presentador torna al seu tron de l'estudi a només quatre segons del final del bloc publicitari, de sobres per encetar amb energia l'últim espai del programa:

–Voleu guanyar cinc novel·les històriques? Em sembla que l'Estel de Mataró en té moltes ganes: Estel, bona tarda, què diuen els capgrossos?

«Sí, senyor, Quim, així s'enriqueix l'antena!», m'admiro. Sé valorar quan el presentador suma valor afegit al programa amb el coneixement del país. La concursant hi posa ganes, però aviat es confirma que no té ni idea que el poble del Maresme amb el subsol més contaminat és Vilassar de Mar. Passats trenta-cinc segons, ja hem donat pas a en Sergi de les Preses.

A mesura que els participants salten i el temps avança, les pampallugues verdes de la centraleta es comencen

a apagar. Les trucades entrants desapareixen mentre al directe de Ràdio Principat les preguntes se succeeixen entre fanfàrries d'encert, bronzits d'error, rialles franques i els rellotges que avancen sense escrúpols cap a les quatre de la tarda, hora del butlletí informatiu i punt final del programa.

Quan en Quim comprova que només ens queden dos minuts i que tot just anem per la quarta concursant, envia el missatge definitiu: «No hi ha temps per a ningú més, ho matem amb la Montse de Terrassa».

Rebuda l'ordre, em dispo a retirar les trucades que mantinc en cua quan, eps!, descobreixo una raresa a la pantalla:

–Pep, tenim un oient per la línia de WhatsApp! –confirmo amb emoció.

El tècnic amb prou feines em fa cas perquè acaba d'entrar en mode *octopus*. El concurs enfila la recta final amb un *crescendo* frenètic i li convé estar a l'aguait, pendent de si ha d'entrar una ràfega, la sintonia de sortida, un efecte de pífia, una base de rellotge o tot alhora.

M'oblido dels tentacles d'en Pep i acosto el dit a la pantalla del PC. Tinc curiositat per saber qui s'ha animat a participar a través d'aquest sistema més o menys innovador. Premo el puntet verd i passo la trucada a l'auricular:

–Ràdio Principat, bona tarda. Truca pel concurs de *La Cafetera*?

–Avui sí –em confirma una veu masculina.

–I el seu nom?

–Ricard. Ricard Prat.

–I d'on truca?

–De Catalunya –respon amb calma. Per la veu, sembla un home de seixanta anys en amunt. I amb accent de Lleida.

–Ja m'ho imagino, però de quin poble o ciutat?

–Això és igual. Voldria passar al directe. Ara.

L'exigència de l'oient m'agafa a contrapeu. No pas perquè em reclami entrar en antena, sinó pel to insolent.

–Em sap greu, Ricard, però som fora de temps. Em permet que li faci una pregunta?

–Una pregunta?

–Com és que ens ha trucat per WhatsApp?

Mentre interpel·lo l'oient impertinent, al directe es viu una erupció d'emocions radiofòniques: els crits eufòrics de la concursant es barregen amb la veu continguda d'en Quim, que acomiada el programa entre focs artificials i música victoriosa. La sorollada retrona per tots els racons de la peixera i em dificulta el diàleg telefònic:

–Em sent, Ricard? Li pregunto com és que ens truca per WhatsApp.

–Això no és rellevant. Necessito entrar per antena –insisteix l'oient.

–Em sap greu, però avui ja no passem més trucades, gairebé són les quatre. –Aixeco la vista, el rellotge em confirma que falten vint-i-set segons per al butlletí de notícies.

–Com et dius, noia? Núria Muñoz, oi?

–Sap el meu nom? –constato incomodada. Estic a punt de penjar.

–Et dius Núria, sí o no?

–Això no és important, Ricard.

–Tot és important, Núria, i segur que em pots entendre... He de parlar pel vostre programa, i cal que ho faci ara.

–No, Ricard. No sé què pretén, però li reitero que ara no pot ser.

–Doncs cometeu un error, t'aviso. Atenció a la parenta de la Geltrú.

–La parenta de la Geltrú? –No entenc res.

–Ja es veurà...

I ara sí, ja en tinc prou:

–Au, va, home! –m'exclamo mentre penjo. No em pensava que la primera trucada de WhatsApp de *La Cafetera* la faria un sonat.

Pels altaveus de la peixera arriben els senyals horaris de les quatre. En Quim i l'Alícia recullen els papers que han escampat per l'estudi 2 i en Pep comença a fer el relleu amb el tècnic del programa següent. Jo també em dispo a tancar sessió, però abans comprovo si el registre del PC ha guardat els números de les trucades del dia. Se'm desplega una llista i confirmo que hi són tots, inclòs el de la trucada de WhatsApp: 555 00 00 00.

L'últim que faig abans de plegar veles és seleccionar aquest número i enviar-lo a la carpeta de trucades bloquejades.

–Adeu, Ricard Prat.